

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 111.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366334128/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

bandelsen fra Huset og givet os din Velsignelse; derfor skal din Ihukommelse være velsignet blandt os. Gud gave dig en salig Opstandelse!»

Pulterkammerdøren havde Frants ladet tilmure og han lod Værkstedet blive som det var i den gamle Mesters Tid. Den indridsede Skrift paa Muren havde han ladet overhvide og den var ikke kommen mere til syne.

Da han nu næste Gang gik over Lange-Bro og kom forbi de Druknedes Dødningshuus, gik han rolig hen til Vinduet og sagde ved sig selv: nu kan du gjerne see derind; gamle Mester Flok ligger der dog ikke og venter paa sin Kiste. Men forfærdet foer han tilbage; thi et blaat opsvulmet Dødningsansigt stirrede ham med opspilede Øine imøde, og han kjendte i de afskyelige fordreiede Træk den forsvundne Storrs skrækkelige Morderansigt.

»Selv har du da givet dig det Endeligt, som du paaloi min myrdede uskyldige Mester – sagde Frants – Intet Menneske savner dig i Verden uden Bøddelen, hvis Øxe du undveeg. Dog begravet skal du blive. Din Kiste har jeg høvlet paa, da du lagde Planen til at lægge mig i Graven. Gud være din syndige Sjæl naadig!»

Frants lod ham i Stillehed begrave og gav ham den Kiste, han havde troet var til ham selv, da han for faa Uger siden stod modløs i sit Værksted og saae ingen Redning i sin store Nød og Jammer.

Lykke og Velsignelse syntes nu ret at have hjemme i hans Huus og være med ham i al hans Gjeruing. Den gamle Mesters Bibel kom ofte ned fra Hylden og busvalede det stille fromme Ægtepar med de evige Fortættelser, medens den tillige mindede dem om, at al denne Verdens Lykke og Glæde dog var forgængelig. Kom en Provestund da imellem blandt de gode Dage, og blev det stundom ogsaa de Lykkeliges Lod at sørge ved en kjær Vens Bortgang eller vaage en kummerfuld Nat ved et elsket Barns Sygeleie, saa forsagede de dog ikke, men rakte hinanden kjærlig Haanden over Bibelen og haabede. Naar da Vægteren sang:

Hjelp os, o Jesu kjære,
vort Kors i Verden her
taalmodelig at bære!
der er ei Frelser fleer –